

החיילים מתחת לסככה ענקית. אחרי שפירקו וארזו את האוהלים, בהם ישנו מאז פונו המיבנים. החיילים ישנו בשקי־שינה כשהנשק האישי צמוד אליהם.

חלומות פז חייל מיחידת התותחנים. ל־בוש בסרבל חס הנקרא חרמונית, שוכב על גבי המיזרן. בלילה האחרון ישנו

ישאר מאחור. החיילים אספו את כל הציוד מן השטח, ומה שלא נלקח נשרף במדורות של הלילה.

אחרון ליציאה החיילים עולים על כלי־הרכב לקראת פקודת הפינוי. חייל אחד מזדרז להגיע אל הנגמ"ש. כדי שלא

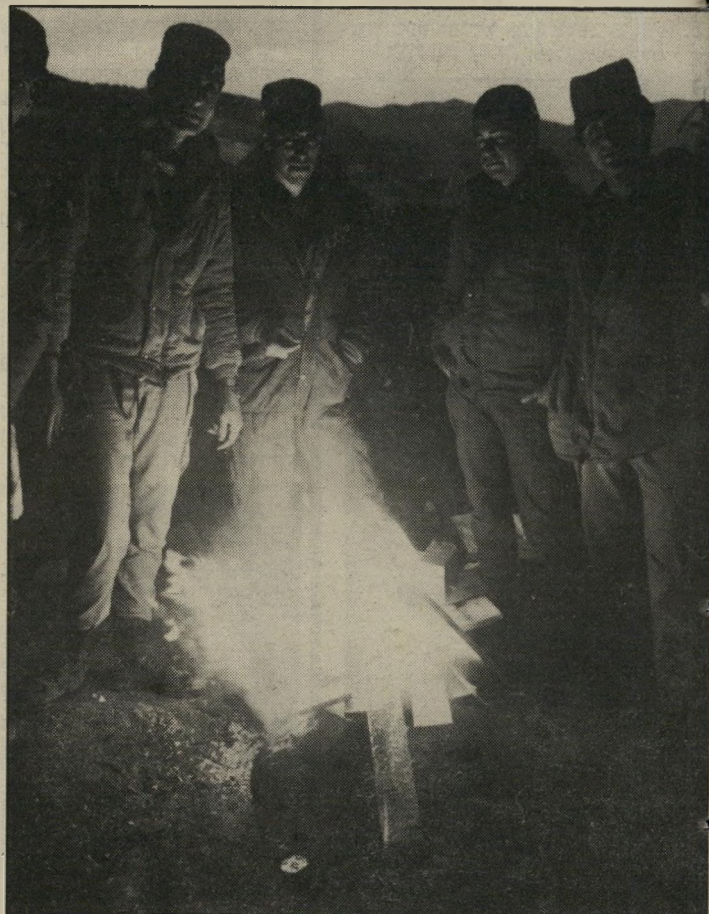
שלט, שעליו כתוב בערבית: "צבא דרום לבנון". ליד השלט יש מחסום של צד"ל, שחייליו צפו בשניות צה"ל הנסוגות דרומה.

גבול חדש הצומת שליד חצביה, זהו הגבול הצפוני החדש בניזרה המיזרחית, עם סיום שלב בית. התותח עובר על פני

„שמונו מישקפיים כדי שלא יראו את הדמעות“, אמר תותחן וצחק: „בשנה הבאה בסודאן הבנויה!“

הידראולי, והקנה הכבד מסתובב על צירו כמו בתוך שמן חלק. כשירדתי למטה הייתי מכוסה כולי בשמן־מכור נות שחור ומגעיל. גם החיילים. הם חזרו לבשל. אני קיבלתי עוד כוס קפה חם. בשמנת, כמובן. ברריו האזרחי, שזימר לו בין מכשיר־רייהקשר הצבאיים המטרטרים, סיפר קריי־החרשות על מקורות ברריו לכנון שהודיעו על נסיגת צה"ל מן הגיזרה המיזרחית. ביחידה לא דיברו החיילים על הנסיגה, אבל המילה ריחפה באוויר, וכיוונה את כל מעשיהם.

שנגמר הגשם הפרוע. החיילים ליד הנגמ"ש עדיין טיפלו בשרשרת המפ"ר רקות, כשהם מתערבים ביניהם כמה זמן זה יקח לתקן אותה. חימושניקים, שכאו לעזור בתיקון, הודיעו שהם יגמרו אותו בעשר דקות. הגשם השוטף מוסס את הבטחתם. הם סיימו אחרי שעה ועשר דקות. לא נורא. ממילא לא היה לאיש מהם משהו אחר לעשות באותו הזמן. אחרי־הצהריים באה הפקודה, שהקפיצה את כולם ממקומותיהם. פיתאום התחילו כל החיילים לרוץ לכל הכי

לילה אחרון בניזרה המיזרחית. כל המישרדים והמיבנים פונו כמה ימים קודם לכן. החיילים נותרו בשטח, כשהם נאלצים לבשל על מדורה וגם להתחמם לאורה בקור הלבנוני.

החימושניקים סיימו את תיקון שרשרת־הנגמ"ש, והוא יצא לנסיעת־בריקה. השמש התחילה לרדת, ונעשה קר עוד יותר. אבל עדיין לא קר כמו שהיה אחר־כך, בלילה, ואז הגיע אלי, המפ"ר קד. אלי נסע בכוכר לבקר את שאר היחידה, שנסוגה יום קודם למחנה גדול ליד מרג'־עיון. הוא חזר כשהג'יפ מלא בכלי־טוב, אספקה לשעות הספורות שנתרו עד הפינוי הסופי.

● לא להשאיר

דבר בשטח

א ספקה צה"לית לא הגיעה באותו היום ליחידות שכניזרה המיזרחית. דחו אותה למחרת היום. עוד רמז עבה לנסיגה הצפויה, שאין מדברים עליה במקורות רישמיים. אלי הוריד את חבילות־המזון מן הג'יפ, ואחר־כך הציע לי לצאת לסיור ביחידת־תותחנים אחרת. כמו שמציינים עים לחברים, הבאים להתארח בתל־אביב, לצאת לסיור בדיונגוף. העליתי על עצמי שכפ"ץ עבה, והתיישבתי בג'יפ.

נסענו במהירות אל העיר הקרובה, (המשך בעמוד 42)

וונים. תוך כדי ריצה מטורפת הם לכשו את התגורים המלאים. לקריאה: „שינוי מטרות!“ הפך העמק השקט למקום רוחש פעילות. החיילים טיפסו בוריות על הטניקים. עמדתי בצד, משתאה ונדהמת, לא בדיוק מבינה על מה ולמה המהומה הפיתאומית. לרגע חשבתי שאולי פרצה מילחמה. קריאות נשלחו בקצב חד מכל כיוון לכל כיוון. מנועי־הכלים הופעלו ברעש מחריש־אוזניים. הקנים המאיימים של התותחים הגדולים הסתובבו על צירם ושינו כיוון. ישראל, הסמך (סגן המפקד), עמד על אחת הסוללות וצפה במתרחש בעין מיקצועית, כשהוא שולח מפעם לפעם מבט זריז על השוען ובורק את מהירות הביצוע. על סוללה סמוכה עמדו שני חיילים, כשבדיהם פינקס־ניירות גדול שרפיו התנופפו ברוח הקרה, וכיוונו את הקנים אל היעד הרצוי. כפי שהתחילה המהומה בכת־אחת, כך גוועה והיתה כלא־היתה. החיילים חזרו בעייפות אל המאהל הקטן, כשהם מורידים מעליהם את הציוד הכבד ומניקים את ידיהם משמך־התותחים השחור והסמיך. הרגשתי קרבת מאור, כשעליתי על התותח הגדול והכבד. החיילים נתנו לי לכוון אותו. כל דבר שם, מסתבר,